

μένη την μητέρα μου, τη γριά, να νομίζω πως την εξέχασα... (Σηκώνεται αργά-αργά και πλησιάζει εις τον μπουφρέ. Παιρνει το βάζο με το βούτυρο:) Τι ώραια που μου πέτυχε σήμερα το βούτυρό μου! (Κυτιάζει το γραμί:) "Αχ τί ώραια που μυρίζει το φρέσκο μου φωμί! (Αποτόμως με απόφασιν:) "Ελα λοιπόν, Μαρτιγούλα, δός μου 'δώ το καλαθάκι σου και ξεκουράσε τή σκουφίτσα σου!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, ή οποία παρηκολούθησε με αγωνία όλα τα κινήματα της μητέρας της, ηρθά από την χαράν της και κτυπά τα χέρια της:—Θά πάω! θά πάω! "Α τί χαρά μου!...

Η ΜΗΤΕΡΑ, της γεμίζει το καλαθάκι και την συμβουλεύει δλονέν:

—Νά πηγαίνης ήσυχα-ήσυχα, χωρίς να τρέχης, για να μη ζεσταθής και κρουολογήσης... "Αν απαντήσης κανένα εστό δρόμο, καλημέρισέ τον, αλλά να μη σταθής καθόλου... (Της φορεϊ το καπέλο και το επανωφόρι.)

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ:— "Εννοιά σου, μαμάκα, ξέρω...

Η ΜΗΤΕΡΑ:—Κύτταξε να μη φῆς ούτε μούρα ούτε φράουλες... Οί βάτοι είνε γεμάτοι φείδια! ακουσε;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ:— "Εννοια σου, μαμάκα, ξέρω.

Η ΜΗΤΕΡΑ:—Και να μη καθήσης πουθενά. Μπορείς να πῆς ως τὸ σπίτι της γιαγιάς σου χωρίς να κουρασθής; φθάνει να μὴν τρέχης... "Ελα, ετελείωσε τώρα, πήγαινε. Νά σέ φιλήσω!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, ἀγκαλιάζει τή μητέρα της:— "Αντίο, μαμάκα, κ' έννοια σου, ξέρω!

Η ΜΗΤΕΡΑ:—Πῆς τής γιαγιάς πολλά χαιρετίσματα, και την Κυριακή θά πάω να την ιδῶ. Νά εἶσαι καλή μαζί της και να τής μιλάς δυνατά, γιατί ή καιμένη, ξέρεις, δέν άκούει πολύ.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, τρέχουσα να φύγη:— "Εννοια σου! ξέρω!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, ό οποίος εις δλον αυτό τὸ διάστημα ειργάζετο άνωπομωνών:— "Ετελειώσατε τελοςπάντων; τὰ εἶπατε, πολυλογούδες μου; "Εί στάσου, Μαρτιγούλα, να σου πῶ κ' ἐγώ.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, βασιστική:— "Εννοια σου, μπαμπά, ξέρω...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, με θυμόν:— "Ακου τί σου λέω! Τί ξέρεις και ξέρεις; ("Ορθιος και κινῶν την χείρα του:) Νά

τραβάς 'στια τὸ δρόμο σου... εἰδεμή, αλλοίμονό σου... "Εκατάλαβες;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ:—Ναί, μπαμπά! (Φθάνει έως την θύραν, στέκεται, τοίς στέλει από ένα φιλι και ξεέρχεται.)

Η ΜΗΤΕΡΑ, έπιστρέφουσα εις την εργασίαν της και σιναζουσα:— "Αχ, δέν θα ήσυχάσω αν δέν την ιδῶ να γυρίση.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ:— Εἶσαι άνόγητη! "Ελα, γρήγορα τή δουλειά σου! Θα πῶμε να την προϋπαντήσουμε, αν τελειώσουμε πριν βραδυάση.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

["Η σκηνή παριστῶ εἰσείθων (άδενδρον μέρος) δάσους. Εἰμπορεῖ να παροσταθῆ και εκ του προχείρου μ' ένα πρόσωπο παραβάν εις τὸ βάθος, με γαστρες γύρω-γύρω και μ' ένα πρόσωπον κάπητα εις τὸ μέσον της σκηνῆς.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ Ο ΛΥΚΟΣ, μόνος, περιπατεῖ ἐπάνω, κάτω,

με τα τέσσερα:—Χού!!... (Παρατεταμένον ούρλιασμα.) Χού!!! Πώς πεινώ!!... Ούτε ένας βοσκός! ούτε ένα πρόβατο! ούτε ένα κουνέλι! ούτε μιὰ όρνιθα!... μά ούτε ένα πογτίκι! Τιποτα, τίποτα! "Εχω να φάγω δυὸ μέρες!... Πολύ άσχημο πράγμα να είνε κανείς λύκος, μά την αλήθεια!... "Όσο σκυλίσι κ' αν είνε ή ζωή των σκυλιῶν, αυτά τουλάχιστον δέν ζέρουν τί θα πῆ παῖνα λύκου!... (Στέκεται όλιγον εις τὸ μέσον της σκηνῆς και πάλιν αρχίζει να περιπατῆ ἐπάνω κάτω:.) Χού!!!... χού!!!... (Στέκεται έξαφρα

"Νά τραβάς 'στια τὸ δρόμο σου..." (Σ. 236.)

και κυτιάζει με προσοχήν προς τὸ βάθος:.) Μπα! κάτι βλέπω εκεί-πέρα... Κουιέται κ' είνε κατακόκκινο... (Κυτιάζει με περιέργειαν:.) Τι να είνε; λειρι ινδιάνου; "Α μπά! είνε μεγάλητερο από ινδιάνο αυτό τὸ πράγμα... (Με χαράν:.) Τὸ γεύμα μου!... εῖφασε τὸ γεύμα μου! και μά την αλήθεια, ήταν καιρός!... (Κυτιάζει ακόμη όλιγον και στρέφεται έξαλλος από χαράν:.) "Ενα κοριτσάκι!... "Α τί ώραλο κο-

ριτσάκι!... Φορεῖ κόκκινη σκουφίτσα, και αὐτῇ μ' ἐγέλασε ετην αρχή... "Ας κρυφθούμε! ("Ο λύκος κρύβεται κάπου, ώστε να εἰμπορηθῆ από καιρού εις καιρόν να βγάξη τὸ κεφάλι του.)

("Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ!

[ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

"Ο δούξ εδιάζετο ναναπνεύση και πάλιν τον άερα της Αύλης και ναναγείλιη τὸ γρηγορότερον τον ερχομόν του, μοιράζων εις τα σημαντικώτερα πρόσωπα, τους ισχυρούς της ημέρας, τὰ δῶρα που έφερε δι' αυτούς από τὰ ταξείδια του: Εἰκόνας του Τιτιανου και του Παύλου Βερονέζου, των διασήμων ζωγράφων, διὰ τον μικρόν Βασιλέα Λουδοβίκου ΙΔ' (ό οποίος όμως θά έπροτιμῶσε βέβαια ένα παραχρυσένον ή μιάν σάλπιγγα,.) πολύτιμα τοσκανικά κοσμήματα δια τήν "Αντιβασιλισσαν "Ανναν, μιάν κάσσαν πορτοκάλια δια τον κ. Μπωφόρ, τον κατόπιν αρχηγόν της Σεφενδόνης ό οποίος ήρχιζεν ήδη να γίνεται δημοφιλέστατος, και τέλος τον Ζαγ-Μπαττίσταν, τον όποιον προώριζε δια τήν τιτλοφορουμένην "Μεγάλην Δεσποινίδα" ήτοι την δεσποινίδα Μονπανσιέ, θυγατέρα του Δουκῆς της Αύρηλίας, αδελφοῦ του Λουδοβίκου ΙΓ'.

"Όταν ή διανομή των δῶρων ετελειώσεν, ό Λούλλης, τὸ τελευταίον δῶρον, άπορουσεν ακόμη και διηρωτάτο τί θα τον έκαμνεν άρα γε τὸ κύριος του και διατί τον εἶχε πάρη μαζί του. "Αλλά μετ' όλιγον εῖφασαν πρὸ του Κεραμειμοῦ, όπου κατοικοῦσε τότε ή Δεσποινίς, ή πλουσιωτέρα κληρονόμος της Εὐρώπης.

"Ενας ύπνρέρτης εσκεπσε ναναγγείλιη τον Δούκα, ό οποίος εδειξεν εις τον μικρόν μουσικόν την πρόσφιν του ώραιου εκείνου "Ανακτόρου και τῶ εἶπε:

— Σ' άρέσει αυτό τὸ παλάτι; Κύτταξέ το καλά, γιατί ἐδῶ θά κατοικήσης.

Συμφώνως με την συμβουλήν αυτήν, ό Λούλλης εκύτταξε με θαυμασμόν την μεγαλοπρεπή οικδομήν, ή οποία ώνομάζετο «Θόλος», και εδηλῶσεν ότι του άρεσε μέν πολύ, αλλ' ότι δέν ήτο αρκετά εϋπρεπῶς ένδεδυμένος δια να εισέλθῃ...

"Ο Θόλος του Κεραμεικοῦ εἶχεν εις τὰς τέσσαρας γωνίας τέσσαρας κομφούς πυργίσκους. Εἰσήρχετό τις από τον κήπον δια στοάς, άνωθεν της οποίας ύπῆρχε μεγάλη ταρατσα με κιγκλιδιωμα ἐπι του Σηκουάνα. "Ητο σχεδόν έξοχή. Τὸ ανάκτορον εἶχεν εις τὸ όπισθεν μέρος ένα ώραιότατον άνθῶνα, εις τὸ άκρον του όποιου ήγειροντο τὰ μέγατα Ραμπουγέ και Σεβρέξ.

"Ο Ζαν-Μπαττίστας έσυλλογιζετο, ότι ή διαμονή αὐτῇ θά ήτο πολύ ευχάριστος και όνειροπολουσε τὰ ώραια παιγνίδια που θά επαιζεν εις τους θαυμασιούς εκείνους κήπους, όταν ό ύπνρέρτης επιστρέφας, άνήγγειλεν ότι ή Δεσποινίς ήτο έτοιμή να δεχθῆ τον Έκλαμπρότατον. "Ο δούξ, διευθετήσας όλιγον τὰ μαύρα σγουρά μαλλιά του παιδιου καθως και τὸ κόκκινον φουλάρι που εφορούσεν εις τὸ κεφάλι, τὸ επήρεν από τὸ χέρι, και άνέβηκν μαζί την μεγάλην κλίμακα, ή οποία ώδήγει εις τὰς αἰθούσας της ύποδοχῆς.

"Ο δούξ Γκίλζης εῖρριπτε κρυφίως βλέμματα άνήσυχα ἐπὶ του προστατευομένου του.

— Θάρεση άρα γε τὸ δῶρόν μου εις την Δεσποινίδα; έσυλλογιζετο. "Εχει ήδη ένα γάνον, ένα παπαγάλον, δέκα σκύλους και καμια έκατοστή ύπνρέρτας' πῶς θα ύποδεχθῆ τον μικρόν μου μανδολινιστήν;

"Αλλ' ή είσοδος του δουκῆς και του παιδιου εις την μεγάλην αἰθουσαν, γεμάτην κόσμο, εκάμεν έντύπωσιν.

"Η ώραίότης του Λούλλη, ή γραφικότης της ένδυμασίας του και τὸ μανδολίνον που εκρατούσε, εἰλινθσαν άμέσως την γενικήν προσοχήν.

"Ο δούξ ώδήγησε τον μικρόν μουσικόν ενώπιον κορασίου 13 έως 14 έτών, τὸ όπιον εκάθητο εϋθυτῆς εις μιάν ύψηλήν πολυθρόνα, εις τὸ βάθος της αἰθούσης, κ' επεβλέπετο από μιάν παιδαγωγόν, διότι ή θυγάτηρ του δουκῆς της Αύρηλίας εἶχε χάση την μητέρα της όλιγον καιρόν μετα την γέννησίς της.

— "Εξαδέλφη μου, εἶπεν ό δούξ πρὸς την νεαράν εκείνην δεσποινίδα, άσπαζέμενος την χείρά της' εἰδοκίσητε να δεχθῆτε τους εϋλαβεῖς χαιρετισμούς μου, καθ' ήν στιγμῆν επιστρέφω από τὸ μακρόν μου ταξείδιον, κ' επιτρέπατέ μου να σᾶς προσφέρω τον μικρόν αὐτόν μουσικόν, που έρχεται από την Φλωρεντίαν. Τραγουδεῖ με τὸ μανδολίνον ώραια ᾄσματα της πατρίδος του και ελπίζω ότι θα σᾶς διασκεδάξη άρκετά.

"Η Δεσποινίς ανεσκήτησεν από χαράν, ακούσασα αὐτὸ τὸ λογίδριον. Κατέβη από τον θρόνον της, εἰλινθη τον Λούλλην και τον ενεθάρυνε να της όμιλήση. "Αμέσως τότε όλοι περιεκύκλωσαν τὸ παιδίον, τὸ έχάιδευσαν, τὸ έθαύμασαν, και συνεχάρησαν θερμότατα τον Δούκα, κατευχαριστημένον, δια τὸ λαμπρόν δῶρόν που έφερην από την "Ιταλίαν.

Και αὐτὸς ό δούξ της Αύρηλίας, ό όποιος εκτάκτως την ημέραν εκείνην

εὗρισκετο εις τὸ σπίτι, εἰρεξεν εις τον Γκίλζην και τῶ εἶπε:

— Μά την αλήθεια, εξαδέλφε, τὸ ζῶακι αὐτὸ είνε χαριτωμένο! ή κόρη μου κ' ἐγώ σ' ευχαριστοῦμεν από καρδιάς!

"Απὸ την ημέραν εκείνην ό μικρός Λούλλης άπετέλει μέρος του Οίκου της Δεσποινίδος Μονπανσιέ.

"Η νεαρά κόρη, αφού δισκέδασε μαζί του μιάν στιγμῆν και τον εῖφρότωσε χάδια και γλυκά, μετ' όλιγον, με την συνήθη της ελαφρότητα και αστάθειαν, τον εξέχασε.

"Θά μάς κρατῆς τὸ φανάρι..." (Σελίς 238, στ. β'.)

"Η κυρία Σαιν-Ζαρώξ, ή παιδαγωγός, βλέπουσα την μικρόν "Ιταλόν κερφωμένον εις την μέσην της αἰθούσης, εκτύπησε τὸ κουδούνι και τον παρεδωσεν εις τον "Αρχιθαλαμηπόλον, ό όποιος τον επήρε μαζί του χωρίς να προσέξη κανείς.

Ούτε καν ό δούξ Γκίλζης;—ό όποιος την στιγμῆν εκείνην, εις κύκλον κυριῶν, διηγείτο τὰ ταξείδια του και κάθε άλλο ήμπορουσε να συλλογιζεται παρὰ την Λούλλη, δια την όποιον πραγματικῶς δέν ανησυχούσε περισσότερο παρὰ δια τὰ άλλα δῶρα που εἶχε μοιράση την ημέραν εκείνην. "Ο μικρός παρουσιασθείς και δωρηθείς με τόνση επιτυχίαν, εἶχεν εκπληρώση τον προορισμόν του δέν ήμπορούσε λοιπόν να ενδιαφέρη πλέον κατ' οὐδένα τρόπον τον στιγμιαίον προστατήν του.

"Αλλ' ή φαντασιοπληξία αὐτῆ ενός μεγαστάνος, ποθήσαντος να όμιλήσουν περὶ αὐτοῦ κατὰ την επιστροφήν του εις τὸ Παρίσι, ανεστάτωνα έντοσοῦτω την ζωήν ενός παιδιου, τὸ όπιον, προωρισμένον να ζῆ ήσύχως και άφανῶς εις την πατρίδα του, εὗρισκετο οὕτως έξαφρα έν τῶ μέσω της τύρβης της Γαλλικής Αύλης!

"Όποιος εἶλεπε τότε τον μικρόν μανδολινιστήν ρακένδυτον, μελαγχολικόν

και σαστιμένον εις μιάν άκρην του θαλάμου της ύπνρρείας, όπου τον επείραζαν και τον εκοροδίδευαν οι ύπνρρῆται, ποτε βέβαια δέν θα εφαντάζετο ότι τὸ άσημον εκείνο παιδί, τὸ δῶρον του δουκῆς Γκίλζης, που τὸ έφερην από την "Ιταλίαν μαζί με μιάν κάσσαν πορτοκάλια, θάνει δεικνύετο μετα δεκαπέντε έτη μέγας και πολός, θα εφεύρισκε τὸ Μελοδράμα, θα επεβάλλετο εις τον Λουδοβίκον ΙΔ' και θα έχάρασσε τόνομά του εις την ιστορίαν της Τέχνης με γράμματα χρυσά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' Φύλαξ του Παπαγάλου.

"Ο Ζαν-Μπαττίστας Λούλλης εδιδάθη εκ πείρας πολύ γρήγορα, ότι δέν πρέπει να έμπιστεύεται κανείς εις τὰ γλυκά λόγια και τὰς ώραίας ύποσχέσεις των ισχυρών.

"Η Δεσποινίς, ή οποία εδειξε τόνση χαράν όταν τον εἶδε, — από εϋγένειαν μάλλον πρὸς τον εξαδέλφόν της, — εδαρύνθη, ως είπομεν, άμέσως τον μικρόν "Ιταλόν, προτιμῶσα κατὰ πολὺ άντ' αὐτοῦ τον γάνον της, με τον όποιον τουλάχιστον ήμπορούσε να όμιλή γαλλικά.

Δια τούτο, μετα δύο ή τρεῖς δοκιμάς, έπαυσε πλέον να προσκαλῆ πλησίον της τον Λούλλη, ό όποιος έπερνούσε θλίβειράς ημέρας εις τὰ ύπόγεια τὸυ άνακτόρου, άργός και άχρηστος, μαζί με τους αναριθμητούς ύπνρρέτας. "Εδοκίμασαν να χρησιμοποίησουν εις διαφόρους εργασίας. Και πρώτα-πρώτα τον έδωσαν ως βοηθόν εις τον μεγαλόσωμον "Ελβετόν, ό όποιος ήτο έπιφορτισμένος νανοιγοκλείη την βαρεϊαν θύραν του μεγάρου.

"Επὶ τινος εἰδομάδας ό Λούλλης

"Τον εκέντοῦσε μ' ένα μπιστοῦνι..." (Σελ. 238, στ. β'.)

